

Sygn. akt III KK 387/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Jacek Sobczak

Protokolant Łukasz Biernacki

w sprawie A. B.

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 22 stycznia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego,
od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 7 lutego 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 7 lutego 2012r. A. B. został uznany za winnego tego, że w styczniu 2002r. w O. zabrał w celu przywłaszczenia z prywatnego mieszkania M. Ł. konsolę do gier Playstation o wartości 500 zł na szkodę tego pokrzywdzonego, przy czym czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w

O. z dnia 25 lutego 2003r., na łączną karę 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 5 kwietnia 2001r. do dnia 29 listopada 2005r.; tak opisany czyn został zakwalifikowany jako występki określony w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; oskarżony został zwolniony od kosztów sądowych.

Wyrok ten zapadł w uwzględnieniu wniosku oskarżonego złożonego w trybie art. 387 k.p.k. i uprawomocnił się bez zaskarżenia w dniu 15 lutego 2012 r.; uzasadnienie nie zostało sporządzone.

Kasację od tego wyroku, na korzyść A. B., wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Podniósł on zarzut „rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa procesowego – art. 387 § 2 k.p.k., polegającego na uznaniu, że istnieją podstawy do uwzględnienia wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, mimo iż nie została wyjaśniona okoliczność, mająca wpływ na prawidłowość orzekania o winie, bowiem z jednej strony Sąd *meriti*, w oparciu o treść art. 387 § 4 k.p.k., uznał za ujawniony dowód w postaci „przeglądarki pobytów”, z którego wynikało, że w okresie od 13 września 1999r. do 29 maja 2007r. A. B. przebywał w jednostkach penitencjarnych, a z drugiej strony uznał go za winnego popełnienia przestępstwa w tym okresie”.

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o dopuszczenie dowodu z zaświadczenia z dnia 29 kwietnia 2013 r., z którego wynika, że oskarżony w trakcie pobytu w jednostkach penitencjarnych w okresie od 13 września 1999 r. do 29 maja 2007 r. nie korzystał z przerw w karze ani z zezwolenia na czasowe opuszczenie jednostki oraz o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich była zasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej uwzględnienie w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Istotnie, z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynikało, że we wskazanym przez autora kasacji okresie A. W. przebywał w jednostkach penitencjarnych (k.14). Nieopuszczanie przez oskarżonego zakładu karnego

potwierdzało też dołączone do kasacji zaświadczenie Zastępcy Dyrektora ZK w S. z dnia 29 kwietnia 2013r. (k. 5 akt SN). Co więcej, już w samym opisie powrotu do przestępstwa zawartym w zarzucie, wskazano na okres odbywania kary przez oskarżonego od dnia 5 kwietnia 2001r. do dnia 29 listopada 2005r., (odnotowany na odpisie wyroku łącznego – k.77), a więc również w czasie przypisanego występku.

Na rozprawie A. B. przyznał się do popełnienia zarzuconego czynu i złożył wniosek w trybie art. 387 § 1 k.p.k., który, przy braku sprzeciwu pokrzywdzonego i prokuratora, został przez Sąd Rejonowy zaakceptowany, czego wyrazem był zaskarżony kasacją wyrok. W pełni zasadnie skarżący stwierdził, że na gruncie zgromadzonego materiału dowodowego nie można było jednak przyjąć, iż okoliczności popełnionego przestępstwa „nie budzą wątpliwości”, jak wymaga dyspozycja art. 387 § 2 k.p.k. Bezkrzytycznie akceptując wniosek oskarżonego, Sąd *a quo* nie dostrzegł kwestii wręcz fundamentalnej, dotyczącej jaskrawej sprzeczności pomiędzy informacjami o nieprzerwanym pobycie oskarżonego w zakładach karnych, a wskazanym w zarzucie aktu oskarżenia czasie popełnienia kradzieży – „w styczniu 2002 r.” Nawet w sytuacji, gdy oskarżony, przyznając się do winy, odmówił złożenia wyjaśnień, to wówczas gdy składał on wniosek o dobrowolne poddanie się karze, niezbędnym było wyjaśnienie tej kwestii. Zaniechanie jej wyjaśnienia w oczywistym stopniu prowadzi do uznania, że rażąco błędny był wniosek Sądu, iż „okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości”, a tym samym rażąco naruszony został art. 387 § 2 k.p.k. Implikacją tego naruszenia musiało być uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W jego toku niezbędnym będzie jednoznaczne wyjaśnienie omówionych powyżej wątpliwości, a nadto, hipotetycznie zakładając sprawstwo – w realiach tej sprawy – rozważenie, czy czyn zarzucony A. B. nie stanowi przypadku mniejszej wagi (rzecz jasna, z konsekwencjami dotyczącymi przedawnienia karalności), jak również dokonanie precyzyjniejszych ustaleń co do wartości przedmiotu zaboru, do czego obliguje choćby nowelizacja przepisów Kodeksu wykroczeń.

Kierując się powyższą argumentacją Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.

